

undervisning via internettet. Udtrykket undervisning dækker ifølge bemærkningerne til 1995-loven enhver form for offentlig eller privat kundskabsformidling, der finder sted i organiseret form. Der kan dog ikke ske offentlig fremførelse ved enkeltarrangementer af underholdende eller alment orienterende karakter eller i forbindelse med privat undervisningsvirksomhed, som det ikke vil være naturligt at sidestille med de uddannelses tilbud, som findes inden for den offentlige uddannelsessektor, herunder fx en danseskole.

Bestemmelsen i § 21, stk. 1, nr. 2, gælder ikke for fremførelse af databaser i undervisningsvirksomhed, der sker i erhvervsøjemed, jf. § 21, stk. 2, 2. led. Omvendt kan alle andre værker bortset fra scene- og filmværker fremføres offentligt i sådan undervisningsvirksomhed.

På baggrund af forståelsen af udtrykket undervisning udelukker § 21, stk. 1, nr. 2, allerede i dag de fleste former for fri offentlig fremførelse i undervisningsvirksomhed, hvor formålet er af kommerciel karakter. For at undgå tvivl om, at bestemmelsen stemmer overens med direktivet, foreslås det imidlertid, at ordene »af databaser« slettes i § 21, stk. 2.

Forslaget indebærer, at der ikke uden samtykke fra ophavsmanden kan ske offentlig fremførelse af nogen værksart i forbindelse med undervisning, der sker i erhvervsøjemed.

Det følger af infosoc-direktivets betragtning nr. 42, at en uddannelsesaktivitets ikke-kommercielle karakter bestemmes af selve aktiviteten. Den pågældende institutions organisationsstruktur og finansieringsmåde er ikke afgørende faktorer i denne henseende.

Udtrykket erhvervsøjemed skal som hidtil forstås bredt og dækker både direkte og indirekte erhvervsøjemed. Udtrykket omfatter navnlig aktiviteter, der sker som led i privat erhvervsvirksomhed eller virksomhed, som må sidestilles hermed.

En fremførelse kan desuden anses for at ske i erhvervsøjemed, hvis fremførelsen eksempelvis sker for at generere et overskud. Der er derimod ikke tale om en fremførelse i erhvervsøjemed, hvis den sker mod symbolsk betaling eller betaling, som kun har til formål at dække de faktiske udgifter forbundet hermed. Fremførelser på fx højskoler, privatskoler, private gymnasier og selvejende uddannelsesinstitutioner sker således som udgangspunkt ikke i erhvervsøjemed.

Kravet i art. 5, stk. 3, litra a, om, at kilden skal angives, medmindre dette viser sig umuligt, er opfyldt ved reglen i ophavsretslovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Herefter skal kilden angives i overensstemmelse med,

hvad god skik kræver, når et værk gengives offentligt i h.t. en bestemmelse i kap. 2.

Til nr. 21 (§ 21, stk. 3)

Forslaget indebærer en ændring af den gældende lovs § 21, stk. 3.

Formålet er at udvide bibliotekernes frie adgang til at gøre værker tilgængelige ved hjælp af teknisk udstyr for enkeltpersoner på stedet.

Efter § 21, stk. 3, 1. pkt., kan udgivne eksemplarer af filmværker, musikværker og værker i digital form stilles til rådighed for enkeltpersoner på offentlige biblioteker til personligt gennemsyn eller studium på stedet ved hjælp af teknisk udstyr. Eksemplar fremstilling er ifølge 2. pkt. ikke tilladt. Et værk anses for udgivet, når eksemplarer af værket med ophavsmandens samtykke er bragt i handelen eller på anden måde spredt blandt almenheden, jf. ophavsretslovens § 8, stk. 2. Det er således ikke tilstrækkeligt, at værket er offentliggjort, dvs. lovligt er gjort tilgængeligt for almenheden, jf. § 8, stk. 1.

Efter infosoc-direktivets art. 5, stk. 3, litra n, kan medlemsstaterne indføre indskrænkninger i eneretten, hvis der er tale om anvendelse i form af overføring eller tilrådhedsstillelse med henblik på forskning eller privat studium for enkeltpersoner i almenheden ved dertil indrettede terminaler på stedet i bl.a. biblioteker af værker og andre frembringelser, som bibliotekerne har i deres samlinger, og som ikke er genstand for salg eller licens.

Da bestemmelsen i § 21, stk. 3, udelukkende omfatter udgivne eksemplarer af visse værksarter, har bibliotekerne ikke fri adgang til at gøre værker, der kun er offentliggjorte, fx i fjernsynet, i radioen eller på internettet, tilgængelige for enkeltpersoner på stedet. En sådan adgang kræver individuel klarering, hvilket er en meget omfattende opgave i forhold til det store antal værker, som offentliggøres særligt på internettet uden samtidig at være udgivet.

Afhensyn til de offentlige bibliotekers formidlingsforpligtelser finder Kulturministeriet derfor, at § 21, stk. 3, bør udvides til at omfatte tilgængeliggørelse af alle offentliggjorte værker.

Forslaget omfatter kun fremførelse på stedet, fx i form af tilstedeværende personers browsing på internettet eller afspilning af en video for en enkelt biblioteksbruger. Der vil dermed typisk ikke være tale om nogen overføring, jf. definitionen af dette begreb i bemærkningerne til lovforslagets nr. 4. Forslaget omfatter dog den form for overføring, der sker ved tilrådhedsstillelse via terminaler fra en central server et andet sted på biblioteket. Infosoc-direktivets art. 5,